

Černohorská otázka

Území Černé hory se jak v rámci středověkého srbského státu, tak v rámci Osmanské říše vyvíjelo vždy specificky. Její jádrové území navíc prakticky mělo i v dobách největšího rozkvětu osmanského panství v Evropě jistá, jinde v říši nemyslitelná privilegia, a vazby s říší se postupně stále více rozvolňovaly, takže od konce 17. století můžeme hovořit o postupném vzniku jakési novodobé s postupující dobou stále méně zpochybnitelné státnosti v čele s panovnícko-biskupskou dynastií Petrovićů, pocházejících původně z malé vsi Njeguše, rozkládající se na horském plató pod legendárním černohorským Lovčenem, jež byla nakonec uznána všemi velmocemi v roce 1878. Úspěšný staletý vzdor mocné osmanské říši navíc plnil obyvatele Černé Hory vědomím hrdosti a jisté výlučnosti a dopomohl i vzniku specifického válečnického etického kodexu, jež tak trefně charakterizoval ve svém dílku *Příklady lidství a junáctví* (Primjeri čojstva i junaštva, 1903) jeden z poslední skutečně epických černohorských hrdinů, Marko Miljanov Popović.

Černohorská hrdost a výlučnost pod dynastií Petrovićů postupně přerůstala do vědomí svébytné černohorské identity. To se ovšem týkalo pouze pravoslavného černohorského obyvatelstva. Pravoslaví (byť často spíše pouze tradiční a tušené než žité), jazyk i povědomí o středověké státnosti ovšem zároveň Černohorce identifikovalo jako Srby, jak o tom ve svém díle ostatně hovoří i nejvýraznější postava černohorské státnosti 19. století, vladyka (kníže a zároveň pravoslavný metropolita) Petar II. Petrović Njegoš i nejdéle panující (a poslední) černohorský panovník Nikola, od roku 1910 s královským titulem. Skutečnost, že Černohorci jsou větví srbského národa, byť specifickou, byla v Černé Hoře dlouho obecně přijímána. V druhé půli 19. a v prvním desetiletí 20. století se tak běžně hovořilo o tom, že na Balkáně existují dva srbské státy se dvěma srbskými panovníckými dynastiemi. Srbská národní ideologie, zrozená v srbském knížectví i mezi srbskou diasporou v habsburské monarchii, hovořící o sjednocení všech Srbů rozptýlených v různých státních celcích v jednom státě, a její protagonisté ovšem pro existenci dvou „srbských“ států nacházela stále menší pochopení. Opozice proti ní naopak zdůrazňovala a hájila černohorské tradice.

Spolupráce obou „srbských států“ nicméně vyústila ve vítězně balkánské války, výrazné rozšíření území i osvojení a rozdělení „svaté srbské země Kosova“, ovšem také ve spolupráci a rozvrat obou států během Velké války. Slabá pozice černohorské emigrační vlády, jejíž armáda byla poražena (mj. bránice ústup srbské armády přes Albánii) a nestačila se stáhnout ze země, poté otevírala stále více cestu úspěšné srbské politice, zosobněné v postavách premiéra Nikoly Pašiče a prince regenta Alexandra Karadjordjeviće, podpořené neporaženou, byť zdecimovanou armádou, která se, po ústupu a zotavení na ostrově Korfu znovu zapojila do bojů na soluňské frontě.

Úspěšná srbská agitace spolu s nezájmem vítězných mocností o Černou Horu jako takovou nakonec vyústila v roce 1918 v připojení Černé Hory k novému státu Království Srbů, Charvátů a Slovinců, s nímž se ovšem pojila i násilná eliminace prakticky všech elementů černohorské svébytnosti. Pronásledování přívrženců černohorské státnosti, které nakonec vyústilo i v neúspěšné ozbrojené povstání proti unitaristickým srbským snahám, přispělo k větší polarizaci černohorské společnosti na ty, kteří spojení se Srbskem v novém státě přivítali, a na jeho odpůrce, která Černou Horu od té doby neopustila. Jak píše ve svých stručných dějinách Černé Hory přední znalec černohorské problematiky František Šístek, „ve svých důsledcích tak neprozřetelné tvrdé potlačení černohorské politicko-kulturní individuality urychlilo nacionální emancipaci Černohorců. jejichž národní vědomí plně dozrávalo, podobně jako v případě Makedonců a bosenských Muslimů, až po vzniku jugoslávského státu“.

Je zajímavé, že podobně jako v případě Makedonie a Makedonců se v „černohorské věci“ (nejprve s cílem rozbití „buržoazní Jugoslávie“, později stále zřetelněji pod heslem federalizace Jugoslávie, začala angažovat komunistická strana, která již od roku 1937 razila

tezi o pěti jihoslovanských národech, jíž ostatně začala přizpůsobovat i svoji organizaci, již začala zakládat na národnostním principu.¹ Jakkoli v Černé Hoře prakticky neexistoval proletariát, způsobila evidentně i tato myšlenka pozoruhodnou situaci, a totiž, že procentuálně (ve vztahu k počtu svých obyvatel) již před válkou měli Černohorci v jugoslávské komunistické straně největší zastoupení. Mimořádně surová a krvavá občanská válka v Černé Hoře, která po její okupaci vzplála zároveň s národně osvobozenecím bojem, kdy na jedné straně stáli komunisté, na druhé pak oddíly četníků, jejichž černohorské vedení ve své většině zastávalo srbské, resp. velkosrbské pozice, nakonec způsobila, že se na stranu komunistických partyzánů, zejména poté, co, II. zasedání AVNOJ rozhodlo o poválečné federalizaci země a vytvoření černohorské republiky, přidalo i množství umírněných tradičních zastánců černohorské státnosti a suverenity, kteří by jinak ke komunistické straně jen stěží našli cestu.

Existence černohorské republiky v rámci federativní komunistické Jugoslávie odstranila největší meziválečné a válečné nacionalistické výstřelky, zároveň však nepopíratelně u části obyvatelstva vytvářela, spolu s důrazem na černohorské tradice, stále větší povědomí o existenci svébytného černohorského národa, zcela rovnoprávného s národem srbským (či charvátským). Na druhé straně část černohorské intelektuální elity, žijící v Srbsku, jež zastávala (a zastává) významné politické a vědecké funkce jak na úrovni jugoslávské, tak také srbské, sehrála naopak významnou roli v probouzení srbského nacionalismu od konce 70. let 20. století a stala se výraznými nositeli ideologie srbsství a výraznými kritiky snah o emancipaci černohorského národa.

Rozpad Jugoslávie tuto krystalizaci jen urychlil. Po patnáctileté epizodě srbsko-černohorské státnosti (nejprve ve formě tzv. zbytkové Jugoslávie jako Svazová republika Jugoslávie, po pádu S. Miloševiće jako volné unie Srbska a Černé Hory) vyhlásila Černá Hora po referendu v roce 2006 nezávislost. Referendum, v němž se jen mírná nadpoloviční většina voličů rozhodla pro černohorskou samostatnost, se tak prakticky stalo také ukazatelem etnického vědomí Černohorců. Pro samostatnost z větší části hlasovali ti, kteří se pokládají za příslušníky samostatného černohorského národa (a také drtivá většina významných černohorských národnostních menšin – Muslimů-Bosňáků, Albánců a Charvátů), proti ní ti, kteří se cítí být Srby. Snaha po definitivním rozchodu se „srbstvím“ ovšem, podobně jako v jiných případech bývalé Jugoslávie, ústí často do kontroverzních činů, jako je prosazování nového samostatného černohorského jazyka či zdůrazňování těch historických faktů, které hovoří ve prospěch existence černohorského národa jako takového, a naopak zamlčování historických skutečností, které nemluví v jeho prospěch. Vznik samostatné černohorské církve, jakkoli kanonicky zdůvodnitelný, vedl k náboženskému rozkolu se Srbskou pravoslavnou církví (a potažmo se všemi dalšími kanonickými pravoslavnými církvemi).

¹ K novému kurzu KSJ samozřejmě dopomohla i nová mezinárodní politika Kominterny, vyhlášená na jejím sedmém kongresu Georgi Dimitrovem a Palmirem Togliatim. Ta odvrhla dosavadní konfrontační charakter vztahů s jinými subjekty sociálně-demokratického charakteru a občanské levice či stranami buržoazně-liberálního charakteru, a doporučovala evropským komunistickým stranám orientaci na vytváření společných jednotných národních front boje proti nebezpečí fašismu. KSJ ideu o vytvoření antifašistické fronty poprvé vyjádřila na své čtvrté zemské konferenci v prosinci 1934 v Lublani. Přijetí linie národní fronty bylo bezprostředně spojeno s odvrhnutím teze o Jugoslávii jakožto útvaru imperialistických velmocí (či zplouzení versailleského systému) a potřebě jejího rozbití. Jugoslávští komunisté tak za nové politické konstelace začali přistupovat k řešení národnostní otázky v rámci Jugoslávie jakožto celku. Tento postoj je vyjádřen také v usnesení ÚV KSJ z října 1935, v němž se sice zdůrazňuje, že komunisté setrvávají na zásadách principu práva národa na sebeurčení s možností odtržení, ale že při jeho uskutečňování nemohou nepřihlížet k mezinárodní situaci. Díky tomuto novému postoji přišlo vedení KSJ na myšlenku reorganizace strany na národnostním principu. V jarních měsících roku 1937 tak byly založeny národní stranické organizace – Komunistické strany Slovinska a Charvátska. Z hlediska organizačního zůstala samozřejmě národní stranická vedení podřízena v duchu demokratického centralismu ÚV KSJ, ale jinak vystupovala jako vedení organizací národního charakteru. V tomto vztahu KSJ vůči vlastní organizaci tak, jak tvrdí historik Branko Petranović, bylo mono spatřovat obrysy budoucího federativního uspořádání Jugoslávie.

Černohorská společnost je tedy zatím národnostně poměrně nesmiřitelně rozdělena, což se pochopitelné projevuje i na politické úrovni. V Srbsku vyvolal odchod Černé Hory rozporuplné reakce, od nacionalistické hysterie až k naprosté lhostejnosti. Nebudeme však daleko od pravdy, jestliže řekneme, že většina srbské společnosti včetně intelektuální elity se s osamostatněním Černé Hory nesmířila, snahy o emancipaci černohorského národa s jejími projevy filologickými, historickými i náboženskými pak jsou z její strany šmahem odsuzovány, ostouzeny či dokonce zesměšňovány...